

היו חיות בר..."

שלי ואמר לי לקום. קמתי וקפצתי על רגל אחת לעבר הגיפ של החיילים. אביה של האניה, הד"ר ברמקי, משתתף עתה בוועידה בחו"ל. אשתו, חיפה ברמקי, הודיעה לו טלפונית על פציעתה של הבת. הבת שלי היא לא הראשונה ולא האחרונה שיורים בה, אמרה חיפה, המנהלת האדמיניסטרטיבית של אוניברסיטת בירז'ית. הבת שלי היא אחת הקורבנות הפלסטיניים, הנפצעים והנרצחים כל העת, מבלי שעשו דבר!

"כל מה שאנחנו רוצים זה להיות פלסטינים. מדוע לא מניחים לנו? הבת שלי סיפרה לי שהחיילים אפילו לא הותרו את התלמידים. הם ירו מייד על-מנת לפגוע. באותו היום התקיימה הפגנה של ההסתדרות מול משרד-ראש הממשלה בירושלים. שם לא ירו. אבל אותנו הורגים כל הזמן. מדוע? האם אנחנו חיות?"

"המימשל אומר שהתלמידים זרקו אבנים. גם אם זה נכון, האם צריכים לירות בהם כמו בכלבים? התלמידים שלנו מפגינים למען החופש והשיחור. שום דבר לא יעזור לממשלה הישראלית! יום אחד אנחנו נזכה במדינה פלסטינית. אנחנו נהיה שכנים של ישראל. האם כך רוצים הישראלים לברות יחסי-שכנות?"

יריות

בחצר

באותו היום שבו נורו התלמידים ברמאללה התרחשה תקרית דומה באר-ניברסיטת בית-לחם. הסטודנטים שם קיימו בשעות הבוקר הפגנה נגד סגירתה של האוניברסיטה-האחות בבירז'ית, בשל

שיחזור הירי

כתב העולם הזה משחזר בעזרת מקל של מטאטא את תקרית-האש ברמאללה, כפי שתוארה בעדויותיהם של התלמידים הפצועים.

לדבריהם לא ירו החיילים מתוך הגנה עצמית, אלא עמדו על הגגות וצלפו לעברם ממרחק עשרות מטרים. בתמונה נראית כיכר-גנרלה ברמאללה. בתמונה למעלה מימין: השיחזור, מן הכיכר.

חנן, הלומדת שנה שנייה בבית-ספר תיכון ברמאללה. "מדוע הם עשו את זה? בסך הכל הלכתי לבית-הספר, הנמצא בארץ שלי. המעשים של החיילים מעידים כי הם רוצים לקחת מאיתנו את אדמתנו!"

"אני סובלת מכאבים חזקים בכף הרגל הפצועה, אבל אני משתדלת לחייך כל הזמן. אני רוצה שהחיילים הישראלים יראו את החיך שלי, ושיידעו שלמרות שהם יורים עלינו והורגים אותנו, אנחנו לעולם לא נוותר על זכויותינו! הם יכולים לירות בנו ברחובות, ובכל מקום אחר, אבל אנחנו נמשיך לשאוף לחופש!"

יוסי היימן

בת 14

היא האניה ברמקי ברמאללה, בתו של מ"מ נשיא אוניברסיטת בירז'ית, הד"ר גבי ברמקי. האניה, הלומדת שנה ראשונה בבית-ספר תיכון, נפצעה מיריות

חיילי המימשל ברגלה השמאלית. היא סיפרה כי אחד החיילים בעט בה והכריח אותה באימותי רובה לקום ולקפוץ על רגלה הבריאה לעבר רכב צבאי שהיה במקום ואשר פינה אותה לביה"ח.

עוד שלושה סטודנטים מיריות החיילים. "אני לא יודע מדוע הם עשו את זה. ההפגנה התקיימה בתוך תחומי האוניברסיטה, ולא הפריעה לאיש. איש מהסטודנטיים לא זרק אבנים, ולא עשה דבר לפני שהתחילו היריות. רק אחרי שאני ואחרים נפצענו, יצאו כמה סטודנטים החוצה וזרקו, בתגובה על כך, אבנים על הרכב של ה"צבא."

"נמשיך לשאוף

לחופש!"

ריקטור נפצע בביטו, באופן ביי-נוני, הקליע השאר שני חורים — חור כניסה קטן, וחור יציאה רחב ופעור לרווחה. הוא יאלץ להישאר בבית-החולים הצרפתי בבית-לחם, שם הוא מאושפז.

מילבד פציעתם של ארבעה סטודנטיים, עזרו חיילי המימשל כמה סטודנטים אחרים ולקחו מרבים נוספים את תעודות-הזהות שלהם. בחצר האוניברסיטה נשארו חורים בקירות, בחלונות ובעצים שמסביב. עדות אילמת לקליעים שגורו. "החיילים ירו מהגג שממול", סיפר ה"ניר הערבי, האח אלברט אלונזו מירור שלים המיזרחית, מרצה לפסיכולוגיה באוניברסיטה, שהיה עדי-ראייה לתקרית. "בגלל החומה שמסביב לחצר, אי-אפשר כלל לירות פנימה מבלי לעמוד במקום גבוה. אף אחד מהסטודנטים לא סיכן איש מהחיילים. הם צלפו לכאן ממרחק רב, מן הגג."

חנן אחמד עבד-אל-ואהד בת ה-16, ש"נפצעה אף היא ביריות ברמאללה, ממורמרת מאוד. "החיילים ירו בי מהגג ופגעו בכף רגלי הימנית, מבלי שעשיתי דבר", אמרה

"איכאן!"

אומר האח אלברט אלונזו, ומצביע ל"עבר הגג שממנו ירו, לדבריו, החיילים."